

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 133 (2016), **Duminica a 21-a după Rusalii**
(a Sfinților Părinți de la Sinodul VII Ecumenic); (Pilda semănătorului)

Evanghelia: Luca 8, 5-15*

Zis-a Domnul parabola aceasta: „leșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și pe când semăna el, una a căzut lângă drum și a fost călcată în picioare și păsările cerului au mâncat-o. Și alta a căzut pe piatră; și dacă a răsărit s'a uscat, pentru că nu avea umezeală. Și alta a căzut în mijlocul spinilor; și spinii, crescând împreună cu ea, au înăbușit-o. Și alta a căzut pe pământul cel bun și a crescut și a făcut rod înșutit“. Pe acestea spunându-le, a strigat: „Cel ce are urechi de auzit, să audă!“

Și ucenicii Săi îl întrebau ce înseamnă această parabolă. Iar El a zis: „Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu; dar celorlalți, în parabole, ca **văzând să nu vadă și auzind să nu înțeleagă**.”

Iar parabola aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască. Iar cea de pe piatră sunt aceia care primesc cu bucurie cuvântul când îl aud, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă. Iar cea căzută între spini sunt cei care aud, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei care, auzind cuvântul cu inimă curată și bună, îl păstrează și rodesc într-o răbdare.”

Pilda Semănătorului - despre cele patru tipologii umane

Părintele Gheorghe Calciu

În această pildă Mântuitorul creează **patru tipologii umane**. Mai întâi, **tipologia omului nepăsător**. Un autor mistic, un filozof, Kierkegaard, numea acest tip de oameni **omul-fluture**, degustătorul, adică acela care merge din floare în floare, caută bucuria acestei vieți și sfârșește cu aripile frânte și căzute în țărână. Aceștia sunt

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

oameni care nu primesc cuvântul lui Dumnezeu, ci se lasă târâți în toate curentele ideologice, gnostice sau filozofice, în toate părțile. Ei n-au niciun fel de stabilitate. **Peste ei calcă toate învățăturile greșite ale lumii acesteia. Sunt ca un zid pe care se scriu toate ideile false ale veacului nostru sau ale veacurilor anterioare.** Să ne cercetăm cine dintre noi se aseamănă pământului în care cade sămânța lui Dumnezeu fără să rodească? Gândiți-vă!

A doua categorie sunt oamenii care aud cuvântul lui Dumnezeu, îl primesc cu bucurie, însă este de ajuns să vină o zguduire peste dânșii și se pierd. (...) Deci noi suntem aceștia care auzim cuvântul lui Dumnezeu, îl primim, ne bucurăm și vine o persecuție sau căldura soarelui, așa cum se spune în parabolă. Soarele cald dă căldura și usucă pământul și sămânța moare în sufletul nostru. (...)

Am fost mișcat când am văzut cum în biserică oamenii ridicau brațele în sus, strigând cu glas mare: "Domane, miluiește-mă!", când citeam rugăciunile de iertare și la fiecare le strigam numele cu tărie ca să audă Dumnezeu rugăciunea lor și să trimită mila Lui. M-am tulburat mult văzând această credință pe care n-o găsești în Occident. Aceste manifestări spontane ale sufletului care strigă către Dumnezeu, aici nu se fac. Însă m-am tulburat mai mult după aceea, când **am văzut că mulți din oamenii aceștia au o dublă personalitate: la biserică sunt credincioși, aprind lumânări, vin, poate stau toată slujba, poate nu stau toată slujba, dar când ies afară devin ca niște fiare.** Se ceartă frate cu frate pentru o bucată de pământ, se înșeală cum pot, în toate chipurile. Este un fel de dedublare a personalității.

Aceasta dedublare era în comunism altfel decât acum. Atunci fiecare asculta Europa liberă, mergea la biserică, dar în public striga eu nu cred și lăuda pe Ceaușescu sau pe Gheorghiu-Dej. Această minciună s-a perpetuat multă vreme. Acum o nouă formă se perpetuează în țara noastră, mai periculoasă decât aceea, pentru că acum nu ne mai amenință religios niciun pericol. Acum, sub presiunea vremurilor, sau sub influența teoriilor, sau pur și simplu pentru că așa e convenabil, unii se leapădă și nu aduc nici o roadă. Gândiți-vă care dintre noi suntem în această categorie, sau am fost, eventual.

A treia categorie de oameni sunt cei pătimiși. Au păcate multe, tot felul de patimi omenești: desfrânare, beție, lăcomie, zgârcenie, **toate patimile acelea care fac din inima noastră un teren plin de buruieni, de spini și de mărăcini.** Și chiar dacă ne izbește cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă ne întoarcem cu dragoste spre El, mai tari sunt patimile noastre pe care le purtam de cine știe când. Pentru că **pocăința noastră nu este adevărată! Este numai un moment de deschidere către Dumnezeu pe care nu-l adâncim în inima noastră, nu facem din el un izvor tămăduitor pentru suflet, ci ne-am deschis o clipă, iar apoi ne-am închis.** Patimile noastre au izbucnit în noi mai puternice decât chemarea și virtuțile pe care Dumnezeu le seamănă în inima

noastră. Și nu aducem roade, iar dacă nu sunt roade, suntem sortiți pedepsei veșnice. Cine dintre noi se recunoaște aici?

Cei din a **patra categorie sunt oamenii care** aud cuvântul, se străduiesc, slujesc cu bucurie lui Dumnezeu, **caută să-și fertilizeze solul acesta spiritual, să înțeleagă mai adânc cuvântul lui Dumnezeu, să vină la biserică, să se spovedească, să se împărtășească, să facă bine în jurul lor, să fie o lumină pentru toți ceilalți.** Unii pot mai puțin, alții mai mult. Dumnezeu a dat fiecăruia un talent, unuia i-a dat unul singur, altuia i-a dat trei talanți, altuia i-a dat cinci talanți. Fiecare a primit ceva și fiecare dintre noi trebuie să aducă lui Dumnezeu un dar egal cu darul pe care l-a primit. Cel care a primit un talant, să mai aducă unul. Cel care a primit doi talanți, să mai aducă doi. Cel care a primit cinci, să mai aducă cinci. Cel ce aduce roadă sută la sută, acela este cu adevărat cel care a auzit cuvântul lui Dumnezeu și a rodit.

Și a mai zis Dumnezeu din nou: “Cine are urechi de auzit, să audă!” (Matei 13, 9). Uitați-vă în jurul vostru și în voi înșivă și vedeți sincer unde vă aflați. Dacă aveți intenție bună și nu încercați să vă amăgiți pe voi înșivă sau pe alții, v-ați plasat exact unde sunteți. Atunci, cu adevărat, când a zis Mântuitorul “cine are urechi de auzit să audă”, voi sunteți aceia care ați înțeles.

Iar aceasta recunoaștere a voastră în tipologiile pe care Mântuitorul le-a creat, plasa-rea fiecăruia în tipologia voastră, **mă convinge că de acum încolo veți începe să-i slujiți lui Dumnezeu ca să aduceți roadă. Cât de mică, dar să aduceți.**

Sursa: **Părintele Gheorghe Calciu**, *Cuvinte vii. A sluji lui Hristos înseamnă suferință*, Editura Bonifaciu, 2009

Vitamine duhovnicești

Despre cauzele tristeții

Tristețea, după mărturia lui Marcu Ascetul, este o cruce duhovnicească, trimisă nouă spre curățirea de greșelile din trecut.

Tristețea provine și din alte cauze: din cauza iubirii de sine jignite sau din cauza a ceva ce nu se întâmplă precum vrem noi; de asemenea și din cauza înfumurării, când omul vede că cei egali lui se bucură de avantaje. Iar credința și nădejdea adeseori ne sunt sărăcicioase, din care pricină ne și chinuim.

Examinați cu atenție, dacă nu aveți cumva pricini pământești (că tristețea vă chinuie), și nu sărăcește oare credința și nădejdea în Pronia atotbună a lui Dumnezeu? Dacă nu veți găsi la dumneavoastră astfel de pricini, atunci să răbdați această tristețe și durerea ca pe o cruce duhovnicească, și veți primi mila lui Dumnezeu și mângâiere

la timpul rânduit după voia lui Dumnezeu, și nu după considerentele noastre. (...)

Aceasta e una dintre crucile duhovnicești grele, care se dau celor care vor să se mântuiască, iar uneori și celor care nu vor. **Tristețea dumneavoastră este compusă din incomodități, care vă înconjoară și vă împiedică să împliniți cele dorite... Însă dacă am ști, după cum se spune în Pateric, ce mâhnire au după moarte cei care n-au primit milostivirea lui Dumnezeu, atunci ați purta cu bucurie orice greutate a vremii de față, fie ea exterioară sau interioară.**

Dacă pentru orice lucru trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu: “Fie voia Ta”, atunci aceasta privește cu atât mai mult viața noastră proprie, care ne este dăruită pentru dobândirea mântuirii veșnice... Dacă însă cineva nu se încrede în voia lui Dumnezeu, ci își îngăduie unele dorințe aparent bune, atunci el va cădea uneori în descurajare și nerăbdare, pentru a căror evitare ne sfătuiește Avva Dorotei a cugeta astfel: “Vreau precum va fi”. (...)

Tristețea care provine din cauze duhovnicești este numită de Apostol foarte folositoare... Însă tristețea lumească care provine din cauze lumești este extrem de dăunătoare. După cuvintele Apostolului, ea duce nu doar la moartea sufletească, ci uneori chiar și la moartea trupească, dacă omul este copleșit de ea, renunțând la nădejdea în Dumnezeu. **Tristețea lumească este provocată de trei cauze: “pofța trupului, pofța ochilor și trufia vieții”**, care... nu sunt de la Dumnezeu, ci de la cugetul lumii acesteia. Aceste trei cauze dau naștere cauzei amestecate, dacă omul nu se va ridica cu tărie împotriva celor dintâi, ci privește înapoi, văzând pe cei ce iubesc lumea, care sunt, părelnic, fericiți.

Cauza amestecată a tristeții o mărește și râvna fără înțelepciune (nepotrivită vârstei) pentru lucrurile duhovnicești, atunci când omul nu se poate păzi în limitele smereni-ei, ci înclină spre zavistie. Apostolul Iacov scrie: “unde este pizmă și zavistie, acolo este neorânduială și orice lucru rău. Iar înțelepciunea cea de sus întâi este curată, apoi pașnică, îngăduitoare, ascultătoare, plină de milă și de roade bune, neîndoielnică și nefățarnică”. Neîndoielnică, înseamnă că nu osândește. Cei ce se consideră că pot și înțeleg mai mult, sunt mai înclinați spre osândire (judecarea aproapelui).

(...) E nevoie de multă răbdare și înțelegere pentru a ne izbăvi de prăpastie... unde dintr-o parte te ispitește iubirea de lume vicleană și greutatea trupului, iar din altă parte, râvna fără înțelepciune, care duce până la zavistie. Și toate acestea te lipsesc de pacea sufletească, te mâhnesc, te chinuie, te tulbură.

Sursa: **Sfântul Ambrozie de la Optina, Sfaturi pentru familia creștină**, Ed. Platytera